

Menot

Ekokatastrofi tarjoiltuna kepeällä huumorilla

Alkutuotanto-näytelmä herättää katsojansa ajattelemaan ajankohtaisia kysymyksiä maailman tilasta.

ARVIO

Juhani Melanen

Kiitämme taas Lahden kaupunginteatterin johtaja **Ilkka Laasosta** erinomaisesta ohjelmavalinnasta. Musikaalit puraisevat aina, mutta teatterin pitää tarjota myös ohjelmistossaan pohdiskelevia ja mielipiteitä herättäviä näytelmiä. Viime viikolla ensi-iltansa saanut *Alkutuotanto* oli oiva valinta tässä kategoriassa.

Esitys on kahden huikean näyttelijän fyysinen verbaalihakrobatianäytös, jossa viihteen keinoin meille katsojille kerrotaan, mitä yksi laji on tehnyt muille Telluksemme miljardoille lajeille ahneudessaan ja osin ymmärtämättömyyttään.

Esityksen ensi-ilta oli jo vuonna 2012, mutta näytelmän käsikirjoittaja **Jonni Pantzar** on tehnyt nykyversioon kevennyksiä. Tämä on erinomainen asia, sillä näin synkän tarinan kertominen ilman huumorin tuomaa lisämaustetta saattaisi olla liian ahdistava kokemus

Kahdella näyttelijällä riittää urakkaa 17 roolissa.

joillekin.

Näytelmän ohjasivat tyylikkäästi **Kristiina Varilo** ja **Saana Lavaste** herkällä kädellä ja alkuperäistekstiä kunnioittaen. **Mari Hämäläisen** lavastus oli yksinkertaisen nerokas. Kahdella puulla luotiin koko metsä; fauna ja floora.

Kiitoksen ansaitsee myös esityksen koreografia Lahdessa. En tiedä, kuinka paljon alkuperäistä **Sami Vartiaista** oli mukana, mutta "trapetsi" toimi.

Toimiakseen tämäntoinen esitys vaatii aina huipputoteuttajat eli näyt-

telijät. Onneksi tämä rotu ei Suomessa oli vielä kuollut sukupuuttoon! Nyt **Tommi Kainulainen** ja **Aleksi Lavaste** järjestävät meille vailla vertaa olevan tietotulituksen Telluksemme tilasta. Kahdestaan he polkevat molemmat 17 roolia putkeen sellaisella taidolla ja tyyllillä, että katsomossakin alkaa jo hengästyttää.

HERSYVIMMÄT hahmot olivat "susi" Pulliainen, Linkola, oranki, kettu, alppimurmeli ja jänis. Esitys polkaistaan käyntiin rupiliskon suojelusta Tommin metsälammella

ja päättyy ihmisen typerän käyttäytymisen analysointiin muita elämiä ja lajeja kohtaan. Alkutuotannossa esitellään mielenkiintoisella tavalla se, miten kaikki liittyy kaikkeen ja riippuu kaikesta. Pienikin muutos luonnon herkässä ekosysteemissä johtaa ennalta arvaamattomiin seurauksiin.

Tasapaino on hiuksenhieno, mutta horjuu nyt, kun ihmisellä ei ole luonnollisia vihemiesiä. Ihminen on itsensä pahin vihollinen.

Kainulainen ja Lavaste tuovat näyttämölle mukavia hahmoja ja laukovat näiden suulla sellaisia totuuksia, joita poliittisten päättäjien tulisi kuunnella. Mutta "homo homini lupus" eli "ihminen on ihmiselle susi" - ajattelu istuu meissä vielä liian lujassa, jotta kykenisimme näkemään yhteisvastuullisesti tekemämme huonot ilmasto- ja suojeluratkaisut.

Tietoa on, mutta onko meillä tahtoa muuttaa asioita? Vai jäämmekö istumaan Titanicin kansituoleille katsomaan tyyninä loppuamme? Tätä tämä oivallinen näytelmä kysyy.